

Arrest

nr. 176 125 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugnrijving van 1 oktober 2016 (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die *loco* Mr. N. SEGERS en Mr. P. MORTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 1 oktober 2016 met vlucht AT 832 komende van Casablanca aan op de luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens.

1.2. Eveneens op 1 oktober 2016 neemt de grenscontroleambtenaar de beslissing tot terugnrijving. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 1/10/2016 om 21.45 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL NATIONAAL, werd door ondergetekende, [R. S.], Inspecteur de heer:

naam [H.] voornaam [D.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Togo wonende te [...]

houder van het document Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister - Tijdelijk verblijf nummer 253539307 afgegeven te Herstal op : 29.02.2016

afkomstig uit Casablanca Mohamed V met Royal Air Maroc (AT832), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

x (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort van Togo, hoewel hij altijd beweerd heeft de Togolese nationaliteit te hebben. Hij kan niet verklaren met welk reisdocument hij de Schengenzone verlaten heeft, noch kan hij verklaren welke diplomatieke vertegenwoordiging dit document afgeleverd zou hebben.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit). Hij stelt dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Il ressort du dossier administratif que la décision attaquée a été prise par Monsieur [K. V.] en sa fonction d'attaché, lequel n'était pas compétent pour prendre cette décision.

En effet, l'article 3, alinéa 1er, 1° et 2°, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

[...] ».

L'article 6, § 1er, de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 dispose que :

« Délégation de pouvoir est donnée aux membres du personnel de l'Office des étrangers qui exercent, au minimum, une fonction d'attaché ou appartenant à la classe A1, pour l'application des dispositions suivantes de la loi du 15 décembre 1980 : l'article 2, alinéa 2; l'article 3, alinéa 1er, 7°, et alinéa 2; l'article 7, alinéa 2 à 4; [...] » [...]

Il résulte de ces dispositions que la compétence de refouler un étranger relève uniquement des autorités chargées du contrôle aux frontières sauf pour les décisions prises sur la base de l'article 3, alinéa 1er, 6°, 7° et alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980.

[...]

En l'espèce, la décision est motivée par le fait que le requérant n'est pas en possession d'un passeport togolais (article 3, alinéa 1er, 1°/2°).

La partie adverse n'était dès lors pas compétente pour prendre la décision attaquée.

Le requérant s'en réfère expressément à trois arrêts rendus par Votre Conseil, par lesquels il a été jugé que la partie adverse n'était pas compétente pour prendre une décision de refoulement sur base de l'article 3, alinéa 1er :

- « 3.3.2. Le Conseil constate, d'une part, que la décision attaquée est motivée par le fait que le requérant est signalé aux fins de non admission. Il ressort du libellé de l'article 3, alinéa 1er, que la compétence relève uniquement des autorités chargées du contrôle des frontières sauf pour les décisions prises sur la base de l'article 3 alinéa 1er, 6°, ou alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, quod non. D'autre part, il ressort du dossier administratif et, plus particulièrement, d'un formulaire électronique qui comporte une demande de validation que la décision a été prise par une certaine [E.V], attachée, qui conclut au refoulement au motif : « Signalé art 24 par l'Italie », ce formulaire est signé par cette même attachée par voie électronique. Il ressort également du dossier administratif, qu'à la suite de ce formulaire, une décision plus formellement sous la forme d'une annexe 11 a été prise et signée électroniquement par cette même attachée. Au vu de ces éléments, il n'apparaît pas que la partie défenderesse se soit limitée à donner des informations sur la situation de séjour, mais a pris cette décision, dès lors la demande de mise hors cause doit être rejetée. Ensuite, la simple circonstance que le début de l'acte attaqué commence "par le soussigné [H.D.] Inspecteur Principal", n'est pas de nature à renverser les constats précités. Ce premier moyen est prima facie sérieux » .

- « 3.3.2. Le Conseil constate d'une part, que la décision attaquée est motivée par le fait que le requérant est signalé aux fins de non admission. Il ressort du libellé de l'article 3, alinéa 1er, que la compétence relève uniquement des autorités chargées du contrôle des frontières sauf pour les décisions prises sur la base de l'article 3 alinéa 1er, 7°, ou alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, quod non. D'autre part, il ressort du dossier administratif et, plus particulièrement, d'un formulaire qui comporte une demande de validation que la décision a été prise par une certaine [E.V], attachée, qui conclut au refoulement au motif : « bijlage 11- SIS seining », ce formulaire est signé par cette même attachée par voie électronique. Il ressort également du dossier administratif, qu'à la suite de ce formulaire, elle a pris une décision plus formellement sous la forme d'une annexe 11. Ensuite, la simple circonstance que le début de l'acte attaqué commence "par le soussigné [H.D.] Inspecteur Principal", n'est pas de nature à renverser les constats précités. Ce premier moyen est prima facie sérieux » .

- « 3.3.2. Le Conseil constate que la décision de refoulement qui a été notifiée à la requérante comporte deux signatures, l'une émane d'un agent chargé du contrôle aux frontières et la seconde d'un attaché de l'Office des étrangers. Ensuite, à l'examen du dossier administratif, il observe qu'après avoir

intercepté et interrogé la requérante, les autorités chargées du contrôle aux frontières ont dressé un rapport de frontière qu'elles ont envoyé, à 20h42 à la partie défenderesse en y résumant la situation de la requérante, en l'occurrence les éléments mis à jour et qui pourraient justifier son refoulement, et en soulignant que cette dernière « pourrait être refoulée vers [...] le 01.05.2016 à 13.15 hr. ». Après l'envoi de ce rapport - dont la formulation laisse à penser qu'une validation de la part de la partie défenderesse était attendue - apparaît au dossier administratif un document créé à 22h17 dont il ressort qu'un certain K. V., attaché, conclut au refoulement et au maintien de la requérante aux motifs que « Geen bestaansmiddelen Meer dan 90 dagen op 180 », lequel document est signé par cet même attaché par voie électronique. Il ressort également du dossier administratif, qu'à la suite de ce document, une décision, plus formellement sous la forme d'une annexe 11 a été prise et signée électroniquement par ce même attaché. Au vu de ces éléments, il n'apparaît pas que la partie défenderesse se soit limitée à donner des informations sur la situation de séjour, mais a pris cette décision. La circonstance que les autorités chargées du contrôle aux frontières n'étaient pas liées par cette décision n'apparaît pas, prima facie, de nature à élever ces constats ».

Le premier moyen est sérieux."

2.3.2.1.2. Het huidige artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]"

Het huidige artikel 6, § 1 van het delegatiebesluit luidt:

"Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...]; artikel 3, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7°, 8°, 9° of 10°, en tweede lid; [...].

De delegatie van de bevoegdheid om te beslissen om de vreemdeling, met toepassing van artikel 3, van de wet, terug te drijven wordt onafhankelijk van het feit of de vreemdeling al dan niet aan de visumplicht onderworpen is of dat hij al dan niet houder is van een geldig visum toegekend. Ze doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de ambtenaren en de agenten van de federale politie die met de grenscontrole belast zijn om de beslissing zelf te nemen, met toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° tot 5° en 8° tot 10°, van de wet."

Verzoeker betoogt dat een samenlezing van artikel 3 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het delegatiebesluit leert dat een attaché enkel beslissingen kan nemen op basis van artikel 3, eerste lid, 6° en tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad stelt in dit verband evenwel vast dat verzoeker zich voor zijn argumentatie baseert op verouderde bepalingen van artikel 3 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het delegatiebesluit. Verzoeker benadrukt dat artikel 6 van het delegatiebesluit enkel een delegatie voorziet in de gevallen van artikel 3, eerste lid, 6° en tweede lid van de vreemdelingenwet, terwijl deze bepaling intussen werd uitgebreid tot onder meer artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

In ieder geval benadrukt de Raad verder dat de bestreden beslissing in zijn aanhef duidelijk verwijst naar de grenscontroleambtenaar R. S. en dat deze beslissing ook is ondertekend door deze zelfde grenscontroleambtenaar. Er wordt op zich niet aangegeven dat deze niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te nemen. In de nota wordt ook duidelijk gesteld dat de met grenscontrole belaste overheid de bestreden beslissing heeft genomen. Er blijkt niet dat het gegeven dat de beslissing ook een handtekening vermeldt van een attaché en dat uit het verslag van de grenscontroleambtenaar blijkt dat deze om 18u35 de Dienst Vreemdelingenzaken – afdeling grensinspectie per faxbericht op de hoogte heeft gesteld van de door hem gedane vaststelling en vervolgens pas op 21u16 wordt beslist tot teruggrijving aan het voorgaande afbreuk doet. Verzoeker maakt het door hem gestelde dat uit het administratief dossier zou blijken dat de bestreden beslissing daadwerkelijk werd genomen door een attaché niet concreet aannemelijk. Er blijkt *prima facie* niet dat de bestreden beslissing werd genomen

door een hiertoe onbevoegde persoon of met miskenning van de aangehaalde bepalingen. Bevoegdheidsoverschrijding wordt aldus op het eerste gezicht niet aangetoond.

Wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de feiten zoals deze zich daarin voordeden dezelfde zijn als deze in huidige zaak. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Het middel is niet ernstig.

2.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Hij stelt als volgt:

"L'article 3, alinéa 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, dispose que « sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger [...] appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ».

L'article 2 dispose quant à lui que « est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur [...] d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique [...] » (nous soulignons).

Il ressort d'ailleurs des informations disponibles sur le site de l'Office des Etrangers que « l'étranger non ressortissant d'un État membre de l'UE, qui quitte l'Espace Schengen et désire ensuite y revenir, doit toujours être titulaire d'un passeport national valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu

- Soit muni d'un visa valable

- Soit accompagné d'un titre de séjour valable, à savoir :

• [...]

• Certificat d'inscription au registre des étrangers, avec ou sans mention « séjour temporaire », dite « carte A ou B »

• [...] » .

[...]

En l'espèce, le requérant était bien en possession d'un titre de voyage valable tenant lieu de passeport ainsi que d'un certificat d'inscription au registre des étrangers (carte A) au moment où il a été appréhendé par les autorités chargées du contrôle aux frontières.

La décision attaquée se borne toutefois à constater l'absence de passeport togolais sans même mentionner l'existence du laissez-passer délivré par les autorités ghanéennes.

Cette motivation ne permet dès lors pas au requérant de comprendre les raisons pour lesquelles ce document ne peut être considéré comme un titre de voyage tenant lieu de passeport au sens de l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980, d'autant plus que l'authenticité de ce document n'a pas été remise en cause par la partie adverse et les autorités chargées du contrôle aux frontières.

[...]

La décision attaquée n'est dès lors pas adéquatement motivée et viole les articles 2, 3, et 62 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Le deuxième moyen est sérieux."

2.3.2.2.2. Wat de aangehaalde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Zo wordt geduïd dat de beslissing is genomen op basis van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet. Eveneens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet blijkt dat verzoeker in het bezit is van een geldig reisdocument. Er wordt zodoende aangegeven dat de door verzoeker gebruikte reistitel, met name een "certificat d'identité" afgeleverd door de Ghanese autoriteiten, niet wordt beschouwd als een met een geldig paspoort gelijkgestelde reistitel die verzoeker toelaat het Schengengrondgebied via België binnen te reizen. Daarmee is op het eerste zicht aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). *Prima facie* blijkt niet dat de voorziene motivering niet pertinent en draagkrachtig zou zijn of dat de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht is miskend.

Verzoeker geeft vervolgens weliswaar aan niet akkoord te gaan met de gemaakte beoordeling, doch weerlegt de voorziene motivering niet en toont een manifeste beoordelingsfout of een miskennis van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet op het eerste zicht geenszins aan. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker steevast aangeeft de Togolese nationaliteit te hebben, doch hij thans tracht het Schengengrondgebied binnen te reizen met een door de Ghanese autoriteiten afgeleverde “*certificat d’identité*”. Verzoeker geeft niet aan de Ghanese nationaliteit te hebben en er blijkt niet welke concrete band verzoeker dan wel met Ghana zou hebben. Ook is niet duidelijk op basis van welke gegevens of stukken de Ghanese autoriteiten een dergelijke “*certificat d’identité*” dan wel zouden hebben opgesteld. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat een dergelijke reistitel opgesteld door een land waarvan hij niet aangeeft de nationaliteit te hebben, is te beschouwen als zijnde een met een paspoort gelijkgestelde reistitel die verzoeker toelaat het Schengengrondgebied via België binnen te reizen. In dit verband wordt verder gewezen op het besluit nr. 1105/2011/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende de lijst van reisdocumenten waarmee de houder de buitengrenzen kan overschrijden en waarin een visum kan worden aangebracht en betreffende de invoering van een mechanisme voor het opstellen van deze lijst (Pb.L 4 november 2011, afl. 287, 9; zie in dit verband ook: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/index_en.htm of <http://www.consilium.europa.eu/prado/nl/prado-recognised-documents.html>).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enig gegeven of stuk ten onrechte niet in aanmerking is genomen, zodat *prima facie* evenmin een schending blijkt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is niet ernstig.

2.3.2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het non-refoulementbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het beginsel van de wapengelijkheid en de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat een adequate motivering ontbreekt en dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Hij licht het middel als volgt toe:

“L’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme (CEDH) dispose comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d’une autorité publique dans l’exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu’elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l’ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d’autrui ».

Conformément à la jurisprudence de Votre Conseil, lorsqu’un risque de violation du droit au respect de la vie privée et familiale est invoqué, il y a lieu d’examiner d’abord s’il existe une vie privée/vie familiale au sens de la Convention.

L’article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de ‘vie familiale’ ni la notion de ‘vie privée’. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l’existence d’une vie familiale, il convient tout d’abord de vérifier s’il est question d’une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit. La notion de ‘vie privée’ n’est pas non plus définie par l’article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de ‘vie privée’ est un terme large et qu’il n’est pas possible ni nécessaire d’en donner une définition exhaustive. L’existence d’une vie familiale ou d’une vie privée, ou des deux, s’apprécie en fait.

Ensuite, il convient d’examiner si l’intéressé a demandé l’admission pour la première fois ou s’il s’agit d’une décision mettant fin à un séjour acquis.

En cas de première admission, la Cour EDH estime qu’un refus de séjour ne constitue pas nécessairement une ingérence dans le droit au respect de la vie familiale et qu’il convient d’examiner si l’Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale, ce qui s’effectue par une mise en balance des intérêts en présence . S’il ressort de cette mise en balance des intérêts que l’Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l’article 8 de la CEDH .

S’il s’agit d’une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour européenne des droits de l’homme admet qu’il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l’article

8 de la CEDH. Il incombe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

À cet égard, Votre Conseil considère de manière constante que :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » .

Dans un arrêt *Mugenzi* du 10 juillet 2014, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que « les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'État contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion » .

En ce qui concerne les enfants plus particulièrement, la Cour a en outre jugé que « lorsqu'il y a des enfants, les autorités nationales doivent, dans leur examen de la proportionnalité aux fins de la Convention, faire primer leur intérêt supérieur » . Ceci vaut s'ils sont destinataires de la décision mais également s'ils ne sont qu'indirectement concernés lorsqu'elle s'adresse à l'un de leurs parents .

[...]

Par ailleurs, l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, ce qui implique que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet .

[...]

En l'espèce, le requérant dispose d'un séjour légal en Belgique et travaille depuis plus de cinq ans comme ouvrier aux cliniques de l'ISO SL à Liège (pièces 12 et 13).

Il cohabite de fait avec sa compagne, Madame Y. L. [...], depuis plus de dix ans, et est propriétaire avec elle d'une maison située rue du Coq Mosan à Herstal (pièce 14).

Ensemble, ils ont eu quatre enfants, dont deux sont nés il y a à peine trois semaines à Liège (pièces 4 et 5).

Le requérant était présent à tous les moments importants de la vie de ses enfants. Mis à part la naissance des jumeaux, il a notamment assisté à la naissance des deux aînés, à leur baptême, à leurs anniversaires et leur premier jour d'école. Il vit au quotidien avec eux depuis leur naissance.

Il n'a jamais pu se marier officiellement ni reconnaître les enfants dans la mesure où il ne dispose d'aucun passeport, raison pour laquelle il n'a jamais pu entamer une procédure de regroupement familial.

[...]

Il ressort du dossier administratif que la partie adverse a été avertie des circonstances exposées ci-dessus.

Le requérant a en effet informé la partie adverse de ces circonstances lors de son contrôle à la frontière. Il a en outre communiqué, lors de ce contrôle, une copie de son titre de séjour, son contrat de travail (pièce 12), une attestation d'AXA attestant de l'emprunt hypothécaire avec Madame L. [...], une attestation de paiement de son assurance-vie (pièce 14) ainsi que des photos de lui avec ses enfants (pièce 15).

La décision attaquée ne fait toutefois aucune allusion à ces documents, se bornant à constater l'absence de passeport togolais et l'absence d'informations quant au voyage effectué vers le Togo.

Cette motivation est insuffisante au regard des articles et principes visés au moyen.

[...]

Comme il ressort des courriers adressés à l'Office des Etrangers, le requérant n'a pas osé expliquer aux autorités belges qu'il avait voyagé avec un laissez-passer togolais dans la mesure où il alléguait être en très mauvais rapport avec ses autorités. Ce n'est qu'après avoir consulté son avocat qui l'a rassuré sur ce point, qu'il a accepté d'en parler.

Par l'intermédiaire de son conseil, il a ainsi communiqué à la partie adverse, par courrier du 6 octobre 2016, le laissez-passer togolais avec lequel il avait voyagé ainsi que son certificat de nationalité togolais (pièce 6).

Surtout, le requérant a communiqué, par courriers du 4 et du 6 octobre 2016 (pièces 7 et 9), de nombreux documents ne faisant que confirmer les liens étroits qu'il entretient avec sa compagne et ses enfants, parmi lesquels :

- le certificat de naissance des jumeaux nés le 16 septembre 2016 (pièce 5);
 - une composition de ménage du 4 octobre 2016 sur laquelle figure le requérant (pièce 4);
 - une série de photos du couple avec leurs enfants, notamment lors du baptême des enfants (pièce 16) ;
 - le témoignage établi par Madame L. [...] le 5 octobre 2016 dans lequel elle confirme qu'il est bien le père des quatre enfants et précise qu'ils le réclament à la maison (pièce 17) ;
 - un dessin des enfants (pièce 18) ;
 - le témoignage de la belle famille du requérant (pièce 19) ;
 - les actes de naissance des deux aînés, G. G. (...) et E. A. J. (...), qui établissent une seule filiation maternelle (pièce 20) ;
 - un courrier de la mutualité Solidaris déterminant le montant des indemnités journalières relatives au congé de paternité de Monsieur H. [...] en 2013 (pièce 21) ;
 - le carnet de santé de G. [...] avec le nom de G. H. [...] (pièce 22) ;
 - les attestations pour l'allocation de naissance des deux jumeaux qui établissent une seule filiation maternelle (pièce 23) ;
 - les extraits du compte commun de Monsieur H. [...] et Madame L. [...] (pièce 24);
- Malgré ces informations, la partie adverse a refusé de revoir sa décision (pièces 8 et 11).

[...]

Il résulte de ce qui précède que la partie adverse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et notamment de l'intérêt supérieur des enfants du requérant, conformément à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Le requérant s'en réfère expressément à deux arrêts récents de Votre Conseil, par lesquels Votre Conseil a conclu à la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et suspendu l'exécution de décisions de refoulement pour les motifs suivants :

- « La décision attaquée est fondée sur l'existence d'un signalement du requérant aux fins de non-admission (art. 3, alinéa 1er, 5°, 8°, 9°) « dans le SIS, motif de la décision : signalé par l'Allemagne par le numéro... ». Au dossier administratif, non inventorié, figure un document intitulé « contrôle » mentionnant que le requérant est un « ressortissant d'un pays tiers non-admissible ou interdit de séjour dans l'espace Schengen – art. 24 du Règlement SIS II ».

Cependant, d'une part, quand bien même n'y a-t-il pas eu de vie familiale sur le territoire belge, la décision attaquée ne fait aucune allusion au mariage du requérant avec une ressortissante belge. D'autre part, si le signalement n'est pas contesté, il n'est prolongé d'aucun élément d'information, ni dans la décision attaquée, ni dans le dossier administratif, le Conseil étant ainsi réduit à supposer, sur la base de la seule requête, qu'il trouve sa source dans une procédure d'asile clôturée négativement par les autorités allemandes.

Le Conseil est enfin et surtout, sur la base des pièces à sa disposition et de l'audience, dans l'incapacité de contrôler la connaissance qu'avait le requérant de la portée géographique de la décision de « non-admission ou de l'interdiction de séjour dans l'espace Schengen » prise à son encontre et, partant, de son obligation de demander la levée de cette mesure avant d'entreprendre tout voyage à destination d'un pays de l'espace Schengen.

Le Conseil estime donc, suite à un examen *prima facie*, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse » .

- « [Le Conseil] relève qu'il n'est pas contesté que le requérant a quitté la Belgique pour se rendre dans son pays d'origine, la Macédoine, fin 2014, afin de s'occuper de membres de sa famille. Il ressort du dossier administratif et notamment du « questionnaire » du 21 mars 2016 que le requérant a déclaré être marié avec Madame G.T., domicile « G[...]straat, 9, Anvers ».

Il ressort également du dossier administratif que cette personne est de nationalité belge.

Dans la motivation de l'acte attaqué, la partie défenderesse estime que les époux sont « séparés » depuis le 28 janvier 2015, que le requérant est « radié d'office depuis le 16.10.2015 » et que sa carte B a été supprimée le 21 octobre 2015.

Le Conseil estime, *prima facie*, que ces éléments sont insuffisants, à eux seuls, à remettre en cause la réalité de la vie familiale que le requérant dit entretenir avec son épouse, laquelle est, rappelons-le à nouveau, présumée. La partie défenderesse fait valoir à l'audience qu'aucun élément du dossier administratif ne laisse apparaître une quelconque poursuite de la vie familiale ainsi invoquée lors du séjour du requérant dans son pays d'origine. Elle rappelle l'absence de cohabitation entre les époux. Le

Conseil observe que ces éléments ne peuvent suffire à conclure à l'absence de relation entre les époux et constate, à cet égard, que le requérant a, lors de son audition, mentionné la nouvelle adresse de son épouse à Anvers, adresse de celle-ci depuis le 28 janvier 2015. Il peut, prima facie, en être conclu que l'épouse du requérant a informé ce dernier de son changement d'adresse alors que ce dernier se trouvait dans son pays d'origine, ce qui laisse supposer l'existence d'un minimum de relations entre époux.

S'agissant du motif de l'acte attaqué relevant un signalement du requérant « dans le SIS » « par l'Autriche », observons que le dossier administratif ne comporte aucun élément permettant de connaître les raisons du signalement du requérant. Au vu de l'importance des enjeux en présence, le Conseil estime que ce motif ne peut suffire, comme tel, à motiver l'acte attaqué dès lors que suite à un examen prima facie de l'espèce, il convient de conclure que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, in specie, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse » .

[...]

La décision attaquée viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et les articles et principes visés au moyen.

Le troisième moyen est sérieux."

2.3.2.3.2. De Raad merkt allereerst op dat gelet op de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker ten overstaan van de grensinspectiediensten heeft aangegeven gezins- of familieleden te hebben in België. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij zijn medewerking weigerde bij het invullen van een vragenlijst waarbij onder meer wordt gevraagd naar de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België. Er blijkt ook niet dat verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, overige stukken dan zijn reisdocumenten voorlegde. In het licht hiervan blijkt op het eerste zicht niet dat verweerder in de thans bestreden beslissing rekening diende te houden met, of diende te motiveren omtrent, de thans aangehaalde stukken waarvan niet blijkt dat deze reeds voorlagen of het naderhand pas ingeroepen gezinsleven in België. In zoverre verzoeker refereert aan de 'beslissing' waarbij niet wordt ingegaan op zijn vraag tot herziening van de beslissing tot teruggedrijving van 1 oktober 2016, blijkt niet dat een dergelijke 'beslissing' het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Een miskenning van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht, of een manifeste beoordelingsfout, wordt aldus op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Rekening houdende met artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad verder dat – voor zover een beschermenswaardig privé- en gezinsleven kan worden aangenomen – de thans bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeker wordt teruggedreven naar de plaats vanwaar hij komt. Niets belet hem om België opnieuw binnen te komen van zodra hij zich in het bezit heeft gesteld van de vereiste binnenkomstdocumenten. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Verzoeker kon er in wezen ook niet van onwetend zijn dat hij enkel vermocht terug te reizen naar België voor zover hij beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten. In zoverre verzoeker in dit verband lijkt voor te houden dat hij problemen heeft om een paspoort te verkrijgen van de Togolese autoriteiten merkt de Raad op dat hij zich op dit punt in wezen beperkt tot loutere verklaringen. Concrete, aantoonbare stappen in dit verband blijken niet. Verzoeker geeft thans aan dat hij terugreisde naar Togo om een paspoort te verkrijgen doch dit niet lukte, doch enig begin van bewijs ligt hiervan niet voor. Ten overstaan van de grensinspectiediensten verklaarde verzoeker daarenboven drie maanden op vakantie te zijn geweest naar Ghana, terwijl de door hem thans voorgelegde laissez-passer van Togo waarmee hij naar dit land zou zijn gereisd vermeldt dat verzoeker er op familiebezoek wenste te gaan. Verzoeker slaagt er niet in duidelijkheid te brengen omtrent zijn verblijf in het buitenland. Verzoeker verwijst nog naar een internetartikel omtrent moeilijkheden om een paspoort te verkrijgen in Togo. Hierin wordt voornamelijk melding gemaakt van administratieve problemen die maken dat deze procedure tot het bekomen van een paspoort kan aanslepen en de hoge

kosten die hiermee gepaard gaan. In casu geeft verzoeker zelf evenwel aan reeds enige tijd te proberen de vereiste stukken te verzamelen voor het bekomen van een paspoort en geeft verzoeker verder aan te hebben gewerkt in België waardoor op zich niet blijkt dat er voor verzoeker financiële barrières op dit punt zouden bestaan. Het internetartikel wijst verder ook op inspanningen van de regering om de afgifte van de benodigde aktes binnen een redelijke termijn tussen 15 dagen en één maand te vergemakkelijken. De Raad herhaalt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van concrete, daadwerkelijk ondernomen stappen tot het verkrijgen van een paspoort. Hij legt bovendien stukken voor afgegeven door de Togolese autoriteiten, zodat geenszins blijkt dat deze op geen enkele wijze bereid zijn tot medewerking. Verzoeker overtuigt op het eerste zicht niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om de vereiste reisdocumenten te bekomen van zijn autoriteiten en dit binnen een redelijke termijn. De Raad stelt *prima facie* verder vast dat in huidig voorliggende zaak niet blijkt dat een afwezigheid uit België en een scheiding van zijn voorgehouden gezinsleden in België voor de duur dat hij zich in het bezit heeft kunnen stellen van het vereiste reisdocument disproportioneel of kennelijk onredelijk zou zijn. Zo gaf verzoeker aan reeds gedurende enige tijd – met name drie maanden – afwezig te zijn uit België en blijkt aldus geenszins dat een afwezigheid gedurende enkele maanden problematisch is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er prangende redenen zijn betreffende zijn privé- of gezinsleven die maken dat, niettegenstaande dat niet blijkt dat hij beschikt over de vereiste binnenkomstdocumenten, hij onmiddellijk opnieuw toegang dient te verkrijgen tot het Belgische grondgebied. Het gegeven dat hij kinderen heeft in België, waaronder een pasgeboren tweeling kan hiertoe op het eerste zicht nog niet volstaan, te meer nu – zoals reeds aangehaald – niet blijkt dat een scheiding van enkele maanden problematisch is en niet voldoende blijkt dat hij zelf zijn aanwezigheid in België vereist achtte op het ogenblik van de geboorte van deze tweeling. Zoals verweerder ook correct opmerkt, blijkt bovendien geenszins dat verzoeker de biologische vader is van de kinderen noch dat hij deze zou hebben erkend. Er blijkt niet dat hij op enig ogenblik een aanvraag richtte tot het bestuur om op basis van zijn ingeroepen gezinsbanden in België te verblijven. Hij had dit bijvoorbeeld ook steeds kunnen doen op basis van een dna-test. Zulks blijkt evenwel niet. Er blijkt op zich ook nog niet dat de belangen van de kinderen aldus noemenswaardig zullen worden geschaad. Daarenboven blijkt ook niet dat de partner en kinderen na verloop van tijd verzoeker niet kunnen bezoeken of vervoegen in het land van herkomst of elders. De partner is zo geboren in Togo en er blijkt niet dat zij geen enkele band meer heeft met dit land. Er blijkt ook niet dat de kinderen een leeftijd hebben waarop redelijkerwijze niet langer van hen kan worden verwacht dat zij zich aanpassen aan een andere omgeving.

Wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, wordt andermaal opgemerkt dat niet blijkt dat de feiten zoals deze zich daarin voordeden dezelfde zijn als deze in huidige zaak en dat arresten van de Raad ook geen precedentswaarde hebben.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verzoeker beroept zich nog op een schending van het non-refoulementbeginsel, van het beginsel van de wapengelijkheid en van de rechten van verdediging. Enige concrete toelichting ontbreekt in dit verband evenwel. Deze onderdelen van het middel missen aldus de vereiste precisie om ontvankelijk te zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat *prima facie* ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad merkt op dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde, zodat hij niet naar de schending van dit artikel kan verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen.

Verzoeker betoogt verder dat hij geen enkele band heeft met Marokko en niet beschikt over enige garantie dat hij kan terugkeren naar België voor het verstrijken van zijn verblijfstitel. Hij maakt evenwel niet met concrete argumenten aannemelijk dat hij niet kan terugreizen naar zijn land van herkomst en zich aldaar niet tijdig in het bezit zou kunnen doen stellen van de vereiste reisdocumenten om terug te keren naar België. Hij maakt aldus niet met enig concreet gegeven of overtuigend argument aannemelijk dat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker blijkt niet.

2.5. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS